

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Mgr. et Mgr. M. P.**, zast. JUDr. Bc. Kristýnou Bernáthovou, advokátkou se sídlem Wolkerova 2007, Kraslice, proti žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Lidické náměstí 9, Ústí nad Labem, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 10. 2023, č. j. 141 Ad 4/2022-33,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í:

1. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), kterým krajský soud zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2022, č. j. KRPU-166539-10/ČJ-2022-0400KR-PK (dále jen „napadené rozhodnutí“).

[2] Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje ze dne 12. 8. 2022, č. KR-188/2022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím byl stěžovatel jakožto policista ve služebním poměru (zařazený na Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, 1. odbor hospodářské kriminality)

uznán vinným ze spáchání jednání, které má znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Tohoto jednání se stěžovatel dopustil tím, že mu dne 14. 4. 2022 v 15:25 hod. byla při řízení soukromého osobního motorového vozidla tov. zn. Volkswagen Golf, r. z. X, na 68. kilometru silnice č. I/13 ve směru na Chomutov naměřena rychlost 106 km/h, a to v úseku, kde byla dočasně přenosnou svislou dopravní značkou B 20a „nejvyšší dovolená rychlost“ stanovena tato nejvyšší rychlost na 50 km/h. Přibližně 3 m za touto dočasnou dopravní značkou omezující rychlost v úseku mimo obec byla umístěna stála svislá dopravní značka B 26 „konec všech zákazů“, která však byla přeškrtnuta tenkou páskou pravděpodobně černobílé barvy. Po odečtení tolerance správní orgány dospěly k závěru, že stěžovatel jel nejméně 102 km/h a nejvyšší dovolenou rychlost tak překročil o 52 km/h, za toto jednání mu byl uložen kázeňský trest pokuty ve výši 5 000 Kč a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců – a to na základě § 51 odst. 1 písm. e) a písm. g) a § 51 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 125c odst. 5 písm. d) a odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu. Odvolání stěžovatele, ve kterém namítal, že v daném úseku byla v důsledku značky „konec všech zákazů“ nejvyšší dovolená rychlost 90 km/h, a tuto rychlost tak překročil pouze o 12 km/h, žalovaný zamítl.

2. Rozhodnutí krajského soudu

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojil stěžovatel žalobou u krajského soudu, ve které namítal, že dopravní značka „konec všech zákazů“ nebyla řádně zneplatněna, jelikož zneplatnění neodpovídalo § 3 odst. 8 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“). Z tohoto důvodu tak stěžovatel byl povinen řídit se uvedenou značkou, která podle jeho názoru ukončovala úsek, ve kterém byla nejvyšší dovolená rychlost omezena na 50 km/h. S ohledem na to, že se předmětný úsek nacházel mimo obec, měl stěžovatel za to, že nejvyšší dovolená rychlost byla v tomto místě 90 km/h, a podle provedeného měření tak tuto rychlost překročil pouze o 12 km/h. Podle stěžovatele neobstojí ani argument o přednosti přenosné značky, jelikož tato přednost se uplatní pouze pokud by značky byly na stejné úrovni a byly mezi sebou v rozporu.

[4] Krajský soud žalobu považoval za nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), napadeným rozsudkem zamítl.

[5] V odůvodnění krajský soud dal stěžovateli zapravdu v tom, že zneplatnění dopravní značky „konec všech zákazů“ nebylo provedeno v souladu s příslušnou vyhláškou, a tudíž nebylo platné. Nicméně krajský soud se ztotožnil s žalovaným v tom, že byť bylo zneplatnění značky provedeno nedostatečným způsobem, stále v daném úseku platila nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, nikoliv 90 km/h. K tomuto závěru dospěl na základě toho, že podle platné a účinné právní úpravy má přenosná svislá dopravní značka přednost před svislou dopravní značkou stálou. Zneplatnění značky „konec všech zákazů“ tak nebylo provedeno v souladu s právními předpisy, přesto však tato značka byla fakticky „zneplatněna“ přítomností přenosné svislé dopravní značky, kterou se měl stěžovatel řídit.

3. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel kasační stížností, ve které namítal nezákonnost napadeného rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky a nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí a nedostatek důvodů rozhodnutí. Stěžovatel rovněž považuje napadené rozhodnutí za zmatečné. V řízení u krajského soudu totiž došlo ke změně dříve avizovaného předsedy senátu a ve věci podle jeho názoru rozhodoval jiný senát než ten, o jehož složení byl stěžovatel poučen, a ve vztahu ke kterému byl vyzván, aby uplatnil případnou námitku podjatosti. Podle stěžovatele tak o věci rozhodoval soud, který byl nesprávně obsazen.

[7] Stěžovatel v první řadě uvádí, že mu krajský soud dal zapravdu v tom, že zneplatnění značky „konec všech zákazů“ bylo provedeno v rozporu s právní úpravou a rovněž špatně viditelně. Na základě toho má stěžovatel za to, že byl povinen respektovat toto dopravní značení, aniž by sám posuzoval jeho správnost. V této věci mu však krajský soud přisvědčil, stěžovatel tak s uvedenými závěry v kasační stížnosti více nepolemizuje.

[8] Naproti tomu však stěžovatel nesouhlasí s tím, že i když byla značka zneplatněna nesprávně, nacházela se 3 m před ní přenosná dopravní značka stanovící nejvyšší dovolenou rychlost na 50 km/h a ta měla před stálou dopravní značkou přednost. Stěžovatel namítá, že umístění dopravních značek bylo matoucí a za běžného provozu nepřehledné. Podle jeho názoru by bylo přehledné, pokud by značky byly umístěny v opačném pořadí, případně pokud by značka „konec všech zákazů“ byla zákonným způsobem zneplatněna. Zároveň stěžovatel v kasační stížnosti polemizuje s tím, proč vůbec byla stálá dopravní značka „zneplatněna“, pokud by přenosná dopravní značka omezující nejvyšší dovolenou rychlost měla absolutní přednost před jakoukoliv stálou dopravní značkou. Podle stěžovatele ze snahy o zneplatnění stálé dopravní značky vyplývá, že sám správce komunikace zřejmě předpokládal, že bez zneplatnění této značky bude dopravní značení na místě zmatečné a nejednoznačné. Zároveň stěžovatel namítá, že dopravní značka může být zrušena „příslušnou značkou nebo křížovatkou“, není však jasné, zda v tomto případě musí jít opět o příslušnou přenosnou dopravní značku, či zda je přenosná značka rušena i stálou dopravní značkou. Podle stěžovatele by mohla nastat situace, kdy má přenosná značka absolutní přednost i v několikakilometrovém úseku a účastníci provozu musí sledovat, zda se jedná o značku přenosnou, či stálou. Podle názoru stěžovatele pak účastníci musí vyhodnocovat, zda značka, kterou minuli před několika minutami, stále platí, a musí se tak více než na provoz samotný soustředit na dopravní značení a jeho stálost či přechodnost.

[9] Stěžovatel dále namítá, že rozsudek považuje za vnitřně rozporný, a tudíž nepřezkoumatelný. V napadeném rozsudku totiž krajský soud konstatoval, že účastník provozu není oprávněn uvažovat o významu, platnosti či opodstatněnosti dopravní značky ani není oprávněn polemizovat o účelnosti či vhodnosti dopravního značení. Zároveň však krajský soud uvedl, že stěžovatel nemohl rozumně předpokládat platnost značky na pouhé tři metry. Z odůvodnění krajského soudu tak dle stěžovatele vyplývá, že v dané konkrétní situaci na rozdíl od uvedených základních východisek o otázce vhodnosti a účelnosti dopravního značení polemizovat mohl a měl. V tomto kontextu však stěžovatel rovněž uvádí, že během provozu kolizi značek nezpozoroval a nevnímal, ale považoval je za vyvíjející se v čase, nikoliv za rozporné.

[10] Podle stěžovatele je v dané situaci potřeba aplikovat zásadu *in dubio pro reo*, neboť jednal ve skutkovém omylu. Zároveň je porušení právních předpisů v jeho případě ojedinělým excesem, který byl způsobem zejména okolnostmi dané situace.

[11] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí, neboť ji považuje za nedůvodnou. Zdůraznil, že argumentaci stěžovatele, který tvrdí, že si zneplatnění značky nevšiml, považuje za účelovou, a odkazoval na vyjádření stěžovatele, ze kterých naopak vyplývá, že si byl vědom přednosti přenosného dopravního značení. Žalovaný nesouhlasil se závěrem krajského soudu o špatné viditelnosti zneplatnění značky „konec všech zákazů“. Z fotodokumentace je podle něj zřejmé a rozpoznatelné přeskrtnutí stálých svislých dopravních značek v obou pruzích pozemní komunikace. Není však rozhodné, zda si stěžovatel zneplatnění všiml, jelikož věděl, že daný úsek je upraven přenosným dopravním značením. Podle žalovaného bylo dopravní značení dostatečně přehledné a tvrzení stěžovatele snažící se navodit dojem jejich nepřehlednosti považuje za nepravdivá. Zároveň žalovaný považuje za nežádoucí stav nastíněný stěžovatelem, dle kterého by mohla přenosná dopravní značka mít absolutní přednost na několikakilometrovém úseku, ovšem k těmto situacím by docházet nemělo, a to i s ohledem na možnost dočasného zneplatnění stálých dopravních značek.

4. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen. Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti, ověřil při tom, zda tento rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] K tvrzené zmatečnosti řízení před krajským soudem Nejvyšší správní soud uvádí, že řízení, ve kterém došlo ke změně předsedy senátu oproti složení senátu uvedeného v poučení stěžovatele, není v důsledku této změny zmatečné. Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj dřívější rozsudek ze dne 30. 9. 2005, č. j. 8 Afs 32/2008-59, kde v právní větě uvádí: „Rozhodne-li senát krajského soudu ve složení, které odpovídá rozvrhu práce, ale liší se od složení, o němž byl účastník vyrozuměn, nezakládá tato skutečnost bez dalšího zmatečnost rozhodnutí krajského soudu [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]“. Dále bylo v odůvodnění tohoto rozsudku uvedeno: „Jinými slovy, skutečnost, že byl účastník řízení vyrozuměn o složení senátu, který bude v jeho věci rozhodovat, nezakládá jeho právo na to, aby do budoucna nemohlo dojít z jakýchkoliv důvodů (nemoc člena senátu, jeho přeložení k jinému soudu, zánik funkce soudce apod.) ke změně ve složení tohoto senátu. Prakticky jedinou podmínkou je, aby tato změna nastala v souladu s rozvrhem práce.“ V nyní projednávané věci Nejvyšší správní soud nespatřuje důvod, proč se od této judikatury odchýlit. Stěžovatel byl poučen o tom, kterému senátu byla věc přidělena, i o skutečnosti, že se složení senátu řídí rozvrhem práce. Tento rozvrh je veřejně dostupným a stěžovatel se s ním mohl seznámit. Stěžovatel nadto v kasační stížnosti neuvádí, proč by samotná změna jednoho ze soudců měla mít za následek zmatečnost řízení před krajským soudem. Stejně tak nenamítá, že by složení senátu rozvrhu práce neodpovídalo, ani podjatost některého z rozhodujících soudců. Nejvyšší správní soud tedy ve změně

pokračování

avizovaného soudce nespatřuje nesprávné obsazení soudu a řízení před krajským soudem nepovažuje za zmatečné.

[15] Ve vztahu k dalším kasačním námitkám Nejvyšší správní soud uvádí, že se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, dle kterého zneplatnění stálé svislé dopravní značky nebylo provedeno řádně v souladu s § 3 odst. 8 vyhlášky. Podle tohoto ustanovení je neplatnost obecně možné vyjádřit škrtnutím oranžovo-černým pruhem (pruhy), překrytím červeným křížem nebo jiným způsobem, například zakrytím nebo demontáží činné plochy značky. Přeskrtnutí černobílé dopravní značky tenkou černou páskou tak požadavky uvedeného ustanovení nesplňuje. Zároveň Nejvyšší správní soud nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že zneplatnění příslušné značky je jasně patrné z příslušné fotodokumentace. Z fotodokumentace je naopak přeskrtnutí předmětné značky viditelné pouze velice obtížně. Nejvyšší správní soud se však ztotožňuje s tím, že posouzení otázky, zda bylo zneplatnění značky provedeno zcela v souladu s právními předpisy, případně zda měla být snaha o její zneplatnění stěžovateli zřejmá, není pro konstatování viny stěžovatele rozhodující. Nicméně krajský soud se s touto dílčí otázkou v napadeném rozsudku vypořádal zcela správně.

[16] Pro posouzení viny stěžovatele je rozhodné vyhodnocení tvrzeného rozporu mezi stálou svislou dopravní značkou a přenosnou svislou dopravní značkou. Podle § 62 odst. 2 zákona o silničním provozu: *„Svislé dopravní značky jsou stálé, proměnné a přenosné. Proměnná svislá dopravní značka je dopravní značka, jejíž činná plocha se může měnit. Přenosnou svislou dopravní značkou se rozumí dopravní značka umístěná na červenobíle pruhovaném sloupku (stojánku) nebo na vozidle.“* Mezi stranami není sporu o tom, že na úseku, kde mělo k posuzovanému protiprávnímu jednání dojít, se nacházely svislé stálé a přenosné dopravní značky. Podle § 76 odst. 4 citovaného zákona platí, že *„přenosné svislé dopravní značky jsou nadřazeny všem dopravním značkám“*. Přednost přenosných svislých dopravních značek v případě jejich rozporu se svislou dopravní značkou stálou aproboval také Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 2. 8. 2006, č. j. 3 As 24/2005-73.

[17] Rozhodujícím tak v této věci je, jaká byla v době spáchání protiprávního jednání v daném úseku nejvyšší dovolená rychlost. Podle tvrzení stran připadají v úvahu dvě varianty. Dle stěžovatele se na začátku daného úseku sice nacházela přenosná svislá dopravní značka dočasně omezující nejvyšší dovolenou rychlost na 50 km/h, toto omezení však dle něj bylo ukončeno stálou svislou dopravní značkou „konec všech zákazů“, jejíž zneplatnění dle výše uvedeného nebylo provedeno v souladu příslušnou právní úpravou. Podle stěžovatele tak platila v tomto úseku nejvyšší dovolená rychlost 90 km/h, jelikož se jednalo o úsek nacházející se mimo území obce. Proto měl stěžovatel za to, že nejvyšší dovolenou rychlost překročil pouze o 12 km/h a žalovaný protiprávní jednání kvalifikoval nesprávně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí naopak dospěl k závěru, že na úseku byla nejvyšší dovolená rychlost stanovena na 50 km/h, a to jednak kvůli zneplatnění stálé svislé dopravní značky „konec všech zákazů“ a také kvůli zákonné nadřazenosti přenosných dopravních značek. Podle žalovaného tak stěžovatel nejvyšší dovolenou rychlost překročil o 52 km/h.

[18] I s ohledem na skutečnost, že zneplatnění dopravní značky „konec všech zákazů“ nemuselo být jasně viditelné a bylo provedeno v rozporu s právní úpravou, je pro posouzení kasační stížnosti rozhodující vyřešení vztahu mezi touto stálou svislou dopravní značkou a přenosnou svislou dopravní značkou stanovující nejvyšší dovolenou rychlost na 50 km/h.

[19] Nad rámec tohoto posouzení Nejvyšší správní soud uvádí, že má stejně jako krajský soud za to, že nelze vyloučit účelovost argumentace stěžovatele, pro toto tvrzení však nelze ve správním spise nalézt dostatečnou oporu. Nicméně ve vztahu k této otázce Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že z vyjádření stěžovatele před správními orgány vyplývá, že si sám pravděpodobně byl vědom toho, že se nachází v úseku, ve kterém je nejvyšší dovolená rychlost dočasně upravena přenosnými dopravními značkami. Při ústním jednání stěžovatel uvedl: *„V daném místě jsem překročením rychlosti neměl koho ohrozit, jednalo se o úsek, kde je lokálně dočasnými značkami upravená rychlost... až na výjezdu z tohoto úseku jsem následek porušení nejvyšší povolené rychlosti vyhodnotil jako menší oproti tomu, co hrozí v onu chvíli mé družce... nikterak nerozporuji fakt, že jsem v tomto úseku mimo obec překročil nejvyšší povolenou rychlost, která v onom místě byla upravena dočasným dopravním značením.“* Stěžovatel tak při ústním jednání opakovaně uváděl, že k překročení nejvyšší dovolené rychlosti přistoupil zejména proto, že spěchal za svou těhotnou družkou, která se necítila dobře, trpěla závratěmi a bylo jí na omdlení. Až poté, co se stěžovatel využil svého práva na zastoupení advokátem, resp. advokátkou, doplnil svou argumentaci o tvrzení, že na daném úseku bylo možné jet nejvyšší dovolenou rychlostí 90 km/h, jelikož zneplatnění značky „konec všech zákazů“ bylo provedeno v rozporu s právní úpravou a stěžovatel si jej při jízdě vůbec nevšiml. Lze tedy předpokládat, že si stěžovatel byl během jízdy vědom toho, že značka „konec všech zákazů“ omezení rychlosti neruší a že toto omezení bylo zrušeno až následnou přenosnou dopravní značkou „konec všech zákazů“ nacházející se na konci úseku s dočasně omezenou nejvyšší dovolenou rychlostí. Právě uvedené však Nejvyšší správní soud zmiňuje pouze pro dokreslení situace a podpoření závěrů, že stěžovatel při jízdě měl vnímat (a pravděpodobně také vnímal) rozpor mezi uvedeným svislým dopravním značením, jehož subjektivní vnímání nyní v podané kasační stížnosti rozporuje.

[20] Podle Nejvyššího správního soudu ovšem i otázka, zda si stěžovatel zneplatnění stále dopravní značky všiml či nikoliv, není relevantní, neboť se bez ohledu na tuto okolnost měl řídit zejména tím, že podle platné právní úpravy je přenosná značka nadřazena všem značkám. Nejvyšší správní soud (jak je uvedeno také výše) nepřehlédl vyjádření stěžovatele v rámci správního řízení, ze kterých vyplývá, že si stěžovatel byl vědom toho, že se nachází v úseku, kde je dopravní situace dočasně upravena přenosnými dopravními značkami. Stěžovatelovo tvrzení, kterým v kasační stížnosti uvádí, že dopravní značení vnímal jako vyvíjející se v čase, tak Nejvyšší správní soud nepovažuje za relevantní. Z fotodokumentace vyplývá, že v posuzované situaci celkovou přehlednost dopravního značení podporovalo také to, že značky byly zjevně v bezprostřední blízkosti a řidiči byly viditelné v jeden okamžik, situaci tak nebylo možné vyhodnotit jinak, než shledáním jejich vzájemného rozporu a vyhodnocením tohoto rozporu podle obecné úpravy provozu na pozemních komunikacích. Stěžovatel tedy musel danou dopravní situaci vyhodnotit tak, že se musí řídit přenosnou dopravní značkou (srov. shora zmíněný rozsudek NSS č. j. 3 As 24/2005-73).

[21] Pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti není rozhodné, zda je zákaz, omezení nebo příkaz daný přenosnou dopravní značkou ukončen pouze příslušnou přenosnou dopravní značkou, případně křížovatkou. V projednávané věci bylo zřejmé, že se dopravní značky nacházely v bezprostřední blízkosti a stěžovatel je při jízdě měl v jednom zorném poli, jejich vzájemný rozpor tak byl zcela evidentní a měl být vyřešen tak, že účastníci provozu mají povinnost řídit se přenosnou dopravní značkou.

pokračování

[22] Nejvyšší správní soud uvádí, že úvaha krajského soudu, podle které stěžovatel nemohl rozumně předpokládat platnost přenosné dopravní značky na pouhých 3 metrech, nečiní napadený rozsudek vnitřně rozporným, a proto nepřezkoumatelným. Účastníci silničního provozu sice nejsou oprávněni hodnotit, zda je v terénu umístěné dopravní značení platné a rozumné (viz např. rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2012, č. j. 1 AOs 1/2012-30, nebo rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2020, č. j. 9 As 282/2018-36), ovšem úvaha krajského soudu byla uvedena pouze okrajově a nad rámec nosných bodů odůvodnění napadeného rozsudku. Krajský soud chtěl tímto konstatováním pouze podpořit výše uvedené závěry, že stěžovatel jednoznačně musel vnímat rozpor v dopravním značení a vyhodnotit jej s přihlédnutím k pravidlu zakotvujícímu nadřazenost přenosných dopravních značek.

[23] Nedůvodná je i obava stěžovatele, že výklad zaujatý krajským soudem a správními orgány vede k situaci, kdy se účastníci provozu musí víc než na provoz samotný soustředit na to, zda je daná dopravní značka stálá či přenosná a zda přenosná dopravní značka stále platí. Účastníci provozu přesně tuto povinnost mají, neboť platí výše uvedené pravidlo, že přenosné svíslé dopravní značky jsou nadřazeny všem dopravním značkám, které jsou účastníci provozu bezpochyby povinni respektovat. Byť Nejvyšší správní soud souhlasí s tím, že v některých situacích je sledování aktuálního dopravního značení poměrně složité, zvláště v úsecích, kde je dopravní situace dočasně upravena přenosným dopravním značením, musí být tomuto značení věnována dostatečná pozornost. Právě zneplatnění stálé dopravní značky (i když nebylo provedeno v souladu s vyhláškou) mělo pravděpodobně za cíl adresátům usnadnit vyhodnocení dané dopravní situace. Tato situace musela být vyhodnocena stejně i v případě, kdy k řádnému zneplatnění stálé dopravní značky jejím přeškrtnutím nedošlo.

[24] Zároveň Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro aplikaci zásady *in dubio pro reo*, tj. „v pochybnostech ve prospěch obviněného“. Základní podmínkou pro aplikaci této zásady je, že v dané věci jsou dány pochybnosti o vině obviněného a tyto pochybnosti mají být vyloženy v jeho prospěch. V právě posuzované věci však Nejvyšší správní soud souhlasí s tím, že o skutkovém stavu ani o vině stěžovatele žádné objektivní pochybnosti nejsou, stěžovatel pouze opakovaně poukazoval na nesprávné vyhodnocení projednávané situace. Vzhledem k tomu, že stěžovatelovy námitky byly všemi dotčenými orgány včetně Nejvyššího správního soudu shledány za nedůvodné, není dán důvod pro aplikaci uvedené zásady.

[25] Stěžovatel dále uvedl, že se porušení právních předpisů dopustil zejména kvůli akutnímu zdravotnímu stavu jeho družky. K těmto polehčujícím okolnostem stěžovatelova jednání Nejvyšší správní soud uvádí, že již v prvostupňovém rozhodnutí správní orgán uvedl, že hrozící následek mohl být odvrácen jiným způsobem, např. zavoláním zdravotnické záchranné služby a nebyly tak naplněny podmínky pro konstatování krajní nouze. Ze správního řízení je však patrné, že správní orgány vzaly tyto okolnosti v potaz, když stěžovateli za jeho jednání uložily kázeňské tresty na samé dolní hranici sazby stanovené zákonem o silničním provozu.

5. Závěr a náklady řízení

[26] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl (výrok I.).

[27] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Úspěšnému žalovanému, jemuž by jako jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 18. června 2024

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu